Tomrinovi a Hanisse začal rozprávať, čo sa prihodilo minulú noc, a kamaráti ho mlčky počúvali. Sando nič nevynechal a ani sa netajil tým, ako veľmi previnilo sa cíti.

„Viac sa neukázal," uzavrel svoje rozprávanie, zdvihol hlavu a skúmavo pozrel na ostatných. „Mali sme… *ja* som si to mal uvedomiť. Zakázané kopce nie sú to správne miesto na plnenie skúšky odvahy."

Tomrin sa zamračil. To vôbec neznelo dobre. „Otec mi o tej oblasti rozprával," povedal. „Pokiaľ viem, trpasličie klany nechcú, aby mestská garda zistila, čo sa tam deje. Napriek tomu sa tam neodvažujú vkročiť."

Sando prikývol. „Trpaslíci sú už raz takí, aspoň väčšina z nich. Sú príliš hrdí, aby prijali pomoc zvonku. Do záležitostí, ktoré sa podľa nich týkajú iba trpaslíkov, nechcú zaťahovať nikoho cudzieho. Také problémy radšej neriešia. Keby vedeli, že vám to tu rozprávam, poriadne by sa na mňa naštvali – mierne povedané."

To vysvetľuje, prečo mestskú gardu doposiaľ nikdy nežiadali o pomoc, pochopil Tomrin. *A že ani nikdy nepožiadajú.* Poriadne ho to vydesilo. Na jednej strane zvyky a obyčaje trpaslíkov rešpektoval, no na druhej je predsa nutné niečo urobiť, ak sa niekto ocitne v núdzi!

„Tvoj strýko Gump je iný," poznamenala Hanissa. „Ten by tam predsa chudáka Borthu nenechal, však?" Vyzerala

otrasená, ruky položené na stehnách zovrela do pästí, akoby sa kŕčovito chcela chytiť svojej sukne.

„Môj strýko je veľmi neobyčajný trpaslík," odvetil Sando, „ale do Zakázaných kopcov by ho nedotiahlo ani päť párov koní."

„A čo teraz?" spýtal sa Tomrin. „Niet času nazvyš, čo máte teda v pláne?"

„My? Vôbec nič," vzdychol Sando. „Ostatní permoníci sa hneď tak neukážu, to je jasné."

„Ale čo bude s Borthom?!" vybuchla Hanissa. „Predsa musí existovať nejaký dôvod, prečo sa nevrátil. Možno sa zranil a vlastnými silami to nedokáže."

„Alebo ho uniesli duchovia z hlbín," usúdil Sando. „To si totiž myslia moji zbabelí priatelia – a celá vec je tým pre nich uzavretá. Ak mám byť úprimný, dokonca rozumiem ich strachu. Dnes v noci, keď som stál na *Hranici* celkom sám a hľadel dolu do temnej spleti ulíc a uličiek, tiež sa mi podlamovali kolená…"

„To hádam nemyslíš vážne?" začudoval sa Tomrin. „Ty sa predsa na Borthu nevykašleš, však?"

„Jasné, že nie!" Sando zúfalo pokrútil hlavou. „Preto som v noci nemohol spať. No nech o tom premýšľam zo všetkých strán, prichádzam iba na jedno riešenie. A to sa mi vôbec nepozdáva."